

полуздрачътъ въ стаята се сгжстываше повече, и потонътъ каточе слизаше и натискаше главата.

Неочаквано, мелодията се пресѣче и въ сжщия мигъ се превърна въ бурно, неудържимо ридание. Сетне, леглото изпръщѣ подъ тежестъта на тѣло, което се струполява, и риданията продължиха — ту заглушени, ту по-силни. Азъ скочихъ. Чувствувахе се, че тоя плачъ иде отъ най-последнитѣ дълбочини, че всѣка отдѣлна частица ридаетъ, разкъсвана отъ отчаяние, което вилнѣе, помита и не оставя следъ себе си нищо. Изправенъ въ недоумение срѣдъ стаята, азъ не знаехъ какво да правя. Въ сжщность, не можехъ и нищо да сторя. Но какво ставаше оттаткъ? . . .

Цѣлия хотелъ мълчеше въ тоя ранъ часъ, никакъвъ звукъ, никакъвъ шумъ. Само вънъ, въ коридора, чешмата капѣше отмѣрено и напѣвно, и една кола претруполѣ долу и отмина. А тукъ, задъ стената, момичето продължаваше да се души отъ ридания, каточе искаше и нѣмаше сили да спре тоя стихийенъ плачъ, въ който се разрешаваше нѣкаква огромна, премазваща мжка. Не зная, колко време продължи така.